

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/151/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8710209513
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:8710209513.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: Brikera Wood, s.r.o., so sídlom v Prešove, Prostějovská 26, IČO: 36 478 211, právne zastúpeného JUDr. Jiřím Martausom, advokátom, so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Ul. 1. mája č. 113/19, proti žalovanému R.. R. Š., W.. XX.XX.XXXX, F. L. XXX, súdnemu exekútorovi, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 22. októbra 2020 sp. zn. 2C/197/2010

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 22. októbra 2020 č.k. 2C/197/2010-286.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 22. októbra 2020 č.k. 2C/197/2010-286 žalobu zamietol (výrok I.) a stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému pôvodne zaplataenia sumy 1.800.293,10 € (30.375.838,07 Sk) titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 31.3.2004 vydal žalovaný, ako exekútor, upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky a predajom hnuiteľných vecí povinného Brikera Wood, s.r.o. (žalobca) na základe exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7Rob/190/2003. Pohľadávka spolu s trovami exekúcie predstavovala 178.309,40 Sk. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo riadne doručené oprávnenému a povinnému. Následne došlo k súpisu hnuiteľných vecí nachádzajúcich sa v prenajatých priestoroch žalobcu, ktoré boli po tomto úkone zapečatené páskami exekútorského úradu. Upovedomenie o verejnej dražbe vydal exekútor dňa 27.4.2004 a následne dňa 29.4.2004 vydal upovedomenie o výške ceny spísaných vecí, ktoré listiny doručoval spoločne, takže na poštovú prepravu mohli byť podané najskôr vo štvrtok 29.4.2004. Dražba sa konala už v pondelok 3.5.2004 o 7.30 hod. a nasledujúceho dňa 4.5.2004 vydražil hnuiteľné veci vydražiteľ spolu za cenu 418.283 Sk. Nie všetky hnuiteľné veci však patrili povinnému a zároveň išlo o dražbu nad rámec vymáhanej pohľadávky. Exekútor týmto spôsobom, ktorý bol preukázaný aj v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice-okolie pod sp. zn. 3T/115/05 (v ktorom bol obžalovaný R.. R. Š. oslobodený spod obžaloby pre skutok zneužívania právomoci verejného činiteľa z dôvodu, že skutok, ktorý sa stal, nie je trestným činom) porušil ust. § 125 ods. 2 Exekučného poriadku tým, že si nespĺnil oznamovaciu povinnosť o termíne dražby povinnému a zároveň vykonal dražbu nad rámec vymáhanej pohľadávky, čím došlo k ďalšiemu porušeniu jeho povinnosti. Časť nároku uplatneného titulom náhrady za poškodenie obchodného mena vo výške 165.969,59 € bola dňa 5.4.2011

vylúčená na samostatné konanie. Predmetom tohto konania ostal nárok na náhradu škody v celkovej výške 842.323,51 €, ktorý žalobca špecifikoval nasledovne:

- priama škoda na majetku žalobcu vo výške 719.954 Sk = 23.886,14 €, ktorá pozostáva jednak z hodnoty majetku spoločnosti v čase výkonu dražby určenej znaleckým posudkom po odpočítaní hodnoty strojov vo vlastníctve spoločnosti Interro GmbH (ďalej iba ako „Interro“) nezahrnutých v majetku spoločnosti (1.970.309,20 Sk) a po odpočítaní celkovej vymáhanej sumy v exekučnom konaní (178.309,40 Sk), ako aj z hodnoty iného odcudzeného majetku žalobcu počas exekúcie vo výške 124.000 Sk,
- ušlý zisk spoločnosti pri výlučnej produkcii pre spoločnosť Interro za obdobie od 1.5.2004 do 30.4.2009 celkom v sume 792.340,98 € = 23.870.064,36 Sk, vypočítaný vo výške 22 % z ročného objemu pri produkcii pre Interro,
- škoda na zabudovaných investíciách (stavebných a technických) vo výške 26.096,39 € = 786.179,85 Sk.

3. Právne vec posúdil podľa § 2, § 3, § 5, § 33 ods. 1, § 61b a § 125 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase činnosti súdneho exekútora, z ktorej mala škoda vzniknúť (ďalej iba Exekučný poriadok).

4. Pretože žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania, súd prioritne posudzoval, či táto námietka bola uplatnená v konaní dôvodne. V danom prípade žalobca odvodzuje uplatnenú majetkovú škodu od skutočnosti, že nebol exekútorom včas informovaný o termíne dražby. Ak by informovaný bol, bol by vymáhanú sumu zaplatil a k dražbe, teda ani ku škode by nedošlo. Okamih, s ktorým žalobca spája vznik škody je teda dražba (predaj hnutelných vecí v rámci exekúcie), ktorá sa uskutočnila dňa 4.5.2004, a o ktorej sa žalobca preukázateľne dozvedel v rovnaký deň, avšak až po jej vykonaní. Dňom dražby je tak daný začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, kedy žalobca mal takú vedomosť o škode, ktorá mu mala vzniknúť, v dôsledku ktorej si mohol nárok na súde uplatniť. Zároveň mal aj vedomosť o súdnom exekútorovi, ktorý dražbu vykonal, teda o tom, kto mu mal škodu spôsobiť. K uplynutiu subjektívnej premlčacej doby teda došlo dňom 5.5.2006. Za rozhodujúci pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby treba považovať deň, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, čo je v danom prípade rovnako deň vykonania dražby 4.5.2004.

5. Žalobca si nárok na náhradu škody proti žalovanému prvýkrát uplatnil v rámci trestného konania dňa 11.6.2004 (5 týždňov po vykonaní dražby), kedy si výslovne uplatnil iba nárok titulom priamej škody na hnutelných veciach vo výške 5.000.000 Sk. Neskôr v priebehu trestného konania, konkrétne dňa 4.5.2007 (deň pred uplynutím objektívnej premlčacej doby) žalobca upravil výšku nároku na náhradu škody na majetku spoločnosti na sumu 653.594 Sk (z čoho 124.000 Sk je škoda na inom odcudzenom majetku spoločnosti). Zároveň si uplatnil škodu titulom ušlého zisku vo výške 15.204.234,20 Sk za obdobie od 3.5.2004 do 30.4.2007 a tiež nemajetkovú ujmu vo výške 5.000.000 Sk, ktoré dovedy v rámci trestného konania neuplatnil a rovnako ich neuplatnil ani žalobou v civilnom konaní.

6. Konštatoval, že pre posúdenie námietky premlčania v danom prípade, vzhľadom na uplatnenie viacerých nárokov v rámci náhrady škody, je potrebné zohľadniť, že nárok na náhradu skutočnej škody a nárok na náhradu ušlého zisku sú dva samostatné, rovnocenné, na sebe nezávislé nároky, ktoré môžu vzniknúť z rovnakej udalosti, a to tak samostatne, ako aj oba súčasne, pričom existencia jednej z nich nie je podmienkou vzniku a uplatnenia druhej formy.

7. Uplatnením nároku na náhradu škody žalobcom v trestnom konaní dňa 11.6.2004 došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby (§ 112 Občianskeho zákonníka). Uvedený dôsledok podľa súdu prvej inštancie nastal iba vo vzťahu ku skutočnej škode, avšak nenastal vo vzťahu k ušlému zisku, ktorý žalobca prvýkrát uplatnil dňa 4.5.2007. Nárok na náhradu ušlého zisku žalobca síce uplatnil v rámci objektívnej premlčacej doby, ale až po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 5.6.2006. Nárok na náhradu ušlého zisku, ktorý si žalobca v tomto konaní uplatnil vo výške 792.340,98 € = 23.870.064,36 Sk, preto súd vyhodnotil ako premlčaný a ako taký ho žalobcovi nepriznal (v danej časti žalobu z dôvodu premlčania zamietol).

8. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na právny názor vyslovený odvolacím súdom v uznesení zo dňa 27.11.2019 sp. zn. 6Co/322/2018 (ktorým odvolací súd zrušil skorší rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V uznesení odvolací súd okrem iného vyslovil názor o nemožnosti akceptovať námietku žalobcu, že celý svoj nárok na náhradu škody

si uplatnil v trestnom konaní dňa 11.6.2004 a dňa 4.5.2007, v trestnom konaní len upresnil už ním uplatnený nárok. Odvolací súd poukázal na to, že súd v adhéznom konaní rozhoduje o náhrade škody iba v prípade, ak si poškodený nárok na náhradu škody riadne a včas v rámci trestného konania uplatnil. To znamená, že súd nerozhoduje o tejto otázke z vlastnej iniciatívy, z úradnej moci, bez návrhu oprávnenej osoby -R II/1962, R II/1967, R 5/1968). Poškodený musí uplatniť nárok na náhradu škody takou formou, z ktorej je takéto uplatnenie zrejme a zároveň musí požiadať, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obvinenému povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom. Trestný poriadok v § 46 ods. 3 výslovne upravuje, že poškodený musí uplatniť nárok na náhradu škody najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Ďalšou podmienkou na rozhodnutie o nároku poškodeného v adhéznom konaní je označenie dôvodu, na základe ktorého si poškodený uplatňuje náhradu škody. Zároveň § 46 ods. 3 Trestného poriadku vyžaduje, aby poškodený uviedol výšku uplatneného nároku na náhradu škody. Iba takéto riadne uplatnenie škody v adhéznom konaní môže mať za následok spočívajúce premlčacej lehoty. S uvedeným názorom sa súd plne stotožňuje.

9. Žalobca v konaní argumentoval, že o tom, kto za škodu zodpovedá, sa objektívne dozvedel až z trestného rozsudku právoplatného dňa 22.5.2009. S uvedenou argumentáciou sa súd nestotožnil, nakoľko žalobca si mohol urobiť úsudok o tom, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá už v deň vykonania dražby, ktorý je zhodný s dňom jeho vedomosti o jej vykonaní. Dátum právoplatnosti rozhodnutia v trestnom konaní s vedomosťou poškodeného o škode a škodcovi priamo nesúvisí. Ako nedôvodné súd posúdil aj tvrdenie žalobcu, že ušlý zisk za obdobie dvoch rokov pred podaním žaloby na súd nemôže byť premlčaný. Žalobca si totiž uplatňuje ušlý zisk ako zisk pri výlučnej produkcii pre spoločnosť Interro, ktorej výlučne mal brikety na základe kooperačnej zmluvy dodávať. Dokazovaním mal súd preukázať, že táto zmluva bola uzatvorená v roku 2003 a žalobca mal v čase začatia exekúcie výrobu pozastavenú a do vykonania dražby ju neobnovil (ani potom). Všetky okolnosti podstatné pre vyčíslenie ušlého zisku tak museli byť žalobcovi známe už v čase začatia plynutia premlčacích dôb (4.5.2004), plynutím času sa nemenili, ani nevznikali nové, preto žalobca mohol ušlý zisk vyčísliť a teda aj uplatniť ihneď po vykonaní dražby.

11. Vo vzťahu k nárokom predstavujúcim skutočnú škodu (vrátane škody na zabudovaných stavebných a technických investíciách do nehnuteľností prenajímateľa výrobných priestorov, keďže podľa tvrdenia žalobcu išlo o formu preplateného nájomného) súd vyhodnotil námietku premlčania ako nedôvodnú. Túto škodu si žalobca uplatnil ako poškodený v trestnom konaní dňa 11.6.2004, čo spôsobilo prerušenie plynutia premlčacích dôb až do právoplatného skončenia trestného konania, teda do 25.2.2009. Po skončení trestného konania ich plynutie pokračovalo a keďže civilná žaloba bola na súd podaná dňa 10.9.2010, je zrejme, že bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

12. Pri nárokoch predstavujúcich skutočnú škodu (t.j. mimo ušlého zisku vo výške 792.340,98 € = 23.870.064,36 Sk, ktorý nárok považoval prioritne za premlčaný a sekundárne za nepreukázaný), Súd prvej inštancie vychádzal z úvahy, že zodpovednosť exekútora za škodu spôsobenú ním alebo jeho zamestnancami v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti podľa Exekučného poriadku je zákonom upravená ako objektívna zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie. Exekútor sa zbaví zodpovednosti ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno požadovať. Zákonnými predpokladmi zodpovednosti súdneho exekútora je kumulatívne splnenie troch podmienok: 1. výkon exekučnej činnosti (činnosť súvisiaca s výkonom exekúcie), 2. vznik škody a 3. príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a výkonom exekučnej činnosti. Predpoklady vzniku zodpovednosti musí preukázať poškodený (žalobca), t.j. dôkazné bremeno ohľadne vzniku škody, ale aj ohľadne jej rozsahu, ako aj dôkazné bremeno ohľadne príčinnej súvislosti medzi výkonom exekučnej činnosti a vzniknutou škodou zaťažovalo žalobcu.

13. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že žalovaný ako exekútor postupoval v rámci exekúcie v rozpore s ustanovením § 125 ods. 2 Exekučného poriadku. Žalovaný teda uskutočnil dražbu (predaj hnutel'nych vecí) skôr, než bolo Oznámenie o dražbe doručené povinnému (žalobcovi). Zmyslom, pre ktorý zákon ukladá exekútorovi oznámiť termín dražby aj povinnému, je to, aby sa povinný ako účastník konania o dražbe dozvedel a aby sa jej mohol zúčastniť, aj keď oprávnenie dražiť mu Exekučný poriadok nepriznáva.

14. Žalobca v konaní tvrdil, že ak by mal vedomosť o termíne dražby, bol by pohľadávku s príslušenstvom a trovami exekúcie zaplatil a k dražbe (ani ku škode) by tak vôbec nedošlo. Uvedené tvrdenie žalobcu

však vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd vyhodnotil ako účelové. Žalobca najmä nepreukázal, že v deň konania dražby, prípadne pred týmto dňom disponoval potrebnou finančnou hotovosťou (sumou 178.309,40 Sk). Žalobca sa pritom o začatí exekúcie dozvedel ešte dňa 6.4.2004, kedy sa zároveň dozvedel aj o dražbe ako jednom z možných spôsobov výkonu exekúcie. Týmto dňom bol žalobca tiež vyzvaný na dobrovoľné zaplatenie vymáhanej sumy. Napriek tejto výzve, ako aj vedomosti o exekúcii a možnej dražbe, žalobca vymáhanú sumu dobrovoľne neuhradil. Konateľ žalobcu a svedok vo svojich výpovediach zhodne uviedli, že konateľ žalobcu nemal peniaze na vyplatenie reálne v hotovosti, mal ich iba sľúbené. Konateľ žalobcu nevedel vysvetliť dôvod, pre ktorý napriek tvrdenému prísľubu peňazí a vedomosti o možnej dražbe vymáhanú pohľadávku neuhradil.

15. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že skutočnú škodu na majetku vo výške 19.770 € (595.594 Sk) si uplatnil z dôvodu, že ide o dražené veci, ktoré mu neboli exekútorom vrátené. Tieto veci boli zároveň exekútorom podhodnotené. Pri určení rozsahu tejto škody preto žalobca vychádzal z hodnoty majetku spoločnosti v čase výkonu dražby určenej znaleckým posudkom č. 307/2004 v sume 2.744.212,60 Sk, od ktorej odpočítava celkovo vymáhanú sumu v exekučnom konaní (178.309,40 Sk) a tiež odpočítava hodnotu strojov vo vlastníctve spoločnosti Interro (1.970.309,20 Sk). Žalobca tvrdí, že hodnota dražených vecí bola v rámci exekúcie nižšia, než v skutočnosti. Odvoláva sa pritom na posudok vypracovaný v trestnom konaní (č. 307/2004), ktorý určil vyššiu hodnotu ako bola určená v exekučnom konaní.

16. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že ocenenie v exekúcii spísaných huteľných vecí súdny exekútor zabezpečil prostredníctvom znaleckej organizácie objednávkou zo dňa 8.4.2004, ktorá vypracovala znalecký posudok č. 9/2004 zo dňa 26.4.2004, v ktorom stanovila všeobecnú hodnotu strojov a strojových zariadení nachádzajúcich sa v súpise (8 položiek). Uvedený postup bol v súlade s Exekučným poriadkom. Odhad ceny strojov tak urobil súdny znalec resp. znalecká organizácia, nešlo o odhad či rozhodnutie súdneho exekútora. Znalecká organizácia je ako právny subjekt nezávislá od súdneho exekútora a nie je ani zamestnancom exekútora. Ocenenie strojov tak v danom prípade nepredstavovalo výkon exekučnej činnosti ako jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti exekútora. Navyše súd poukazuje aj na skutočnosť, že žalobca v minulosti namietal proti výške ceny spísaných vecí, pričom jeho námietky boli exekučným súdom zamietnuté.

17. V súvislosti s vyššie uplatnenou škodou súd poukázal aj na to, že žalobca si túto neuplatnil vo vzťahu k strojom vo vlastníctve spoločnosti Interro. V zmysle vykonaného dokazovania ide o dva lisy, ktoré boli na predmetnej dražbe vydražené (spolu s linkou) a ktoré boli následným rozhodnutím súdu z exekúcie vylúčené a to práve z dôvodu, že súd mal preukázané, že neboli vlastníctvom žalobcu (povinného), ale spoločnosti Interro. Po tomto rozhodnutí súdu, na základe dohody medzi spoločnosťou Interro a vydražiteľom, sa vydražiteľ zaviazal vydať tieto lisy spoločnosti Interro a tá sa zaviazala zaplatiť vydražiteľovi 350.000 Sk (11.617,87 €). Sám žalobca v colných vyhláseniach zo dňa 14.6.2003 a 11.11.2003 uviedol cenu týchto lisov ako 5.000 € a 4.500 €.

18. Súd uzavrel, že tak cena lisov deklarovaná v colných vyhláseniach, ako aj suma, za ktorú boli tieto vydražiteľom vydané vlastníčkovi, zodpovedá približne všeobecnej hodnote lisov určenej v rámci exekučného konania znaleckým posudkom č. 9/2004 (149.121 Sk u každého z lisov) a nie ich všeobecnej hodnote určenej v znaleckom posudku č. 307/2004 (985.154,60 Sk u každého z lisov), na ktorý poukazoval žalobca. Bez ohľadu na uvedené, odhad ceny, či už urobený znalcom alebo exekútorom, je iba orientačným ukazovateľom, ktorý sa môže meniť podľa trhových pravidiel. Aj s poukazom na uvedené mal súd za to, že žalobca nepreukázal ani ním tvrdené podhodnotenie ostatných strojov a teda ani rozsah z tohto dôvodu uplatnenej škody.

19. Napokon žalobca nepreukázal ani svoje tvrdenie o tom, že veci, ktoré exekútor uviedol v súpise vecí (okrem vecí vydražených v dražbe) mu neboli vrátené. Žalovaný uviedol, že veci, ktoré pojal do súpisu, ostali v hale žalobcu, do ktorej vstup bol zapečatený. Po ukončení dražby si vydražené veci z haly prevzal vydražiteľ a ostatné veci ostali naďalej v hale, ktorá už bola sprístupnená. Žalobca potvrdil, že nevidel ani exekútora, a ani jeho zamestnancov vyvážať spísané veci z haly. Žalobca tiež uviedol, že vydania týchto vecí sa doteraz nedomáhal. K uvedenému súd uvádza, že v zmysle Exekučného poriadku je možné spísané veci ponechať u povinného a prípadne ich zabezpečiť, napríklad aj pečaťou. Žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal, že by spísané veci boli z jeho prevádzky (haly) odvezené. Je preto potrebné prisvedčiť tvrdeniu žalovaného, že predmetné veci neboli žalobcovi nikdy odňaté a preto mu

nemohli byť ani vrátené. Žalobca mal uvedené veci vo svojej dispozícii s tým, že bol iba obmedzený v možnosti s nimi nakladať v zmysle ich scudzenia. Žalobca tak vznik škody, ktorá mala byť spôsobená nevrátením spísaných vecí (a zároveň nevydražených) nepreukázal. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že žalobca skutkové tvrdenie o nevrátení týchto vecí urobil až na poslednom pojednávaní.

20. Žalobca si ako skutočnú škodu uplatnil aj škodu vo výške 124.000 Sk, a to titulom odcudzených vecí. Tvrdil, že veci v tejto hodnote mu mali byť v čase exekúcie z jeho prevádzky odcudzené. Žalobca odcudzené veci nešpecifikoval, nepreukázal, že bol ich vlastníkom, nepreukázal ani ich údajné odcudzenie a neuviedol ani skutkové okolností, z ktorých by mala vyplývať zodpovednosť exekútora. Odcudzenie vecí síce žalobca kládol za vinu exekútorovi, avšak konateľ žalobcu vo svojej výpovedi uviedol, že o odcudzení vecí urobil trestné oznámenie, ktoré bolo ukončené tak, že nikto nebol potrestaný. Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že kľúče od priestorov počas celého exekučného konania mal naďalej k dispozícii tak konateľ žalobcu, ako aj svedok K.. T. A.. Rovnako bolo preukázané, že počas exekučného konania (v dňoch 29.4.2004 a 10.5.2004) bolo exekútorovi hlásené porušenie pečatí, ktoré zabezpečovali priestory žalobcu. Z uvedených dôvodov nepovažoval súd nárok ani v tejto časti za preukázaný a dôvodný.

21. Ako nepreukázaný a nedôvodný súd napokon vyhodnotil aj nárok žalobcu na náhradu škody vzniknutej titulom zabudovaných investícií vo výške 26.096,39 € = 786.179,85 Sk. Žalobca nepredložil žiadne doklady o týchto investíciách, ktoré navyše pomenoval iba vo všeobecnej rovine, a teda ich nepreukázal. Žalobca tiež nepreukázal údajnú dohodu s prenajímateľom priestorov o tom, že vynaložené investície sa mali odpočítavať z nájomného. Naopak, zo zmluvy o prenájme priestorov vyplynulo, že zmluva žiadne takéto ustanovenie (dohodu) neobsahuje. Svedok K.. A. vo svojej výpovedi navyše uviedol, že prípojka, ktorú žalobca v rámci investície (plynofikácie) zriadil, bola žalobcom odpredaná spoločnosti SPP minimálne za vynaložené náklady.

22. Z dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný ako exekútor v rámci exekúcie voči žalobcovi porušil aj ustanovenie § 61b Exekučného poriadku, keďže vykonal exekúciu predajom huteľných vecí nad rámec vymáhanej pohľadávky s príslušenstvom a trov exekúcie (178.309,40 Sk). Súd dotazoval žalovaného, aby uviedol ako bolo naložené s rozdielom medzi vydraženou sumou (418.283 Sk) a pohľadávkou s príslušenstvom a trovami exekúcie (178.309,40 Sk). Žalovaný poskytol tvrdenia o naložení s týmto rozdielom a tiež označil dôkazy na ich preukázanie. Vzhľadom na vyjadrenie žalobcu, že nežiada uvedené preukazovať z dôvodu, že prípadnú škodu mu z tohto titulu spôsobenú si v konaní neuplatňuje, súd poukazujúc na zásadu hospodárnosti konania ďalšie dokazovanie v tomto smere nevykonával.

23. Záverom súd dodal, že z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že žalobca v čase dražby nemal vedomosť o skutočnosti, že lisy na výrobu osemhranných brikiet nachádzajúce sa na zozname spísaných huteľných vecí (a neskôr aj vydražené) nie sú vo vlastníctve povinného. Vylúčenia týchto vecí z exekúcie sa ich vlastníkom domáhal až dodatočne. Žalobca mal lisy zaradené vo svojom odpisovom pláne, čo nasvedčovalo tomu, že mu patria. Dražby sa zúčastnil iba jeden záujemca, ktorý prejavil záujem o tri veci zo zoznamu predávaných huteľných vecí, a to výrobnej linky a spomínaných dvoch lisov. Hodnota samotnej linky by pritom na uspokojenie vymáhanej pohľadávky s príslušenstvom a trov exekúcie nepostačovala a žalobca nemal iný majetok ani iné hodnoty, z ktorých by bolo možné zvyšok pohľadávky a trov uspokojiť. Aj v prípade predaja iba linky ako veci vo vlastníctve žalobcu, o ktorú vydražiteľ prejavil záujem, by žalobca nemohol vo výrobe brikiet pokračovať, a to aj za predpokladu, že by žalobca mal dodávateľa pilín a dostatok prostriedkov na úhradu nájmu za výrobné priestory a na úhradu za dodávky plynu a elektriny.

24. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP podľa zásady úspechu v konaní s prihladením na vyjadrenie úspešného žalovaného, ktorý si náhradu trov konania nežiadal.

25. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (vychádzajúc z obsahu odvolania) a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť mu sumu 842.323,51 € do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

26. Odvolateľ má za to, že žalovaný tým, že nedal žalobcovi možnosť zabrániť exekučnej dražbe upovedomením o jej termíne (a pred jej uskutočnením zaplatiť vymáhanú pohľadávku), ako aj tým, že hnutelné veci vydražil v cene značne podhodenej ich skutočnej cene, v čase konania dražby mu spôsobil priamu škodu. Výška priamej škody na vydražených nehnuteľných veciach bola podľa neho dokázaná znaleckým posudkom č. 307/2004, podľa ktorého skutočná cena dražených hnutelných vecí bola 2.744.212,60 Sk oproti čomu exekútor v dražbe dosiahol výťažok len 418.283,- Sk, rozdiel predstavuje sumu 2.325,929,60 Sk (77.206,72 €). Ďalej odvolateľ má za to, že ostatné uplatnené nároky nie sú premlčané, pretože si ich žalobca uplatnil v trestnom konaní dňa 11.6.2004 a 4.5.2007, len upresnil už ním uplatnený nárok. Počas trestného konania teda neplynula premlčacia doba pri všetkých nárokoch uplatnených v tomto civilnom konaní až do právoplatného skončenia trestného konania dňa 25.2.2009.

27. K podanému odvolaniu sa žalovaný nevyjadril.

28. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

29. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods.1 CSP potvrdil.

30. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 25. januára 2022 o 09.40 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 19.1.2022 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

31. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods.1 písm. f/a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

32. K jednotlivým odvolacím dôvodom uplatneným žalobcom odvolací súd uvádza nasledovné:

33. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

34. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

35. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

36. Odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody neboli naplnené.

37. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust.

§ 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

38. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

39. Súd svoje úvahy, ako dospel k svojim záverom, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na odvolacie námietky žalobcu.

40. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie správnosti napadnutého odvolací súd uvádza nasledovné:

41. Podstatou odvolacích námietok bolo vo vzťahu k uplatnenému nároku na ušlý zisk nesprávne posúdenie námietky premlčania a vo vzťahu ku skutočnej škode nesprávne posúdenie existencie škody a príčinnej súvislosti medzi tvrdenou škodou a exekučnou činnosťou žalovaného.

42. Odvolateľ má za to, že uplatnený nárok na ušlý zisk nie je premlčaný, pretože si ho uplatnil v trestnom konaní dňa 11.6.2004 a následne dňa 4.5.2007 len upresnil už ním uplatnený nárok. Podľa žalobcu počas trestného konania teda neplynula premlčacia doba pri všetkých nárokoch uplatnených v tomto civilnom konaní až do právoplatného skončenia trestného konania dňa 25.2.2009.

43. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú námietku týkajúcu sa nesprávneho posúdenia premlčania zo strany súdu prvej inštancie. Naopak v plnej miere sa stotožňuje s posúdením premlčania tak, ako ho vyhodnotil súd prvej inštancie, v ktorej súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na svoje stanovisko k posúdeniu tejto otázky vyjadrené v uznesení zo dňa 27.11.2019 sp. zn. 6Co/322/2018 (ktorým bol zrušený skorší rozsudok súdu prvej inštancie z iných dôvodov, ako je posúdenie vznesenej námietky premlčania), na ktorý súd prvej inštancie poukázal aj v odôvodnení svojho rozhodnutia.

44. Odvolací súd zotrváva na názore vyslovenom v uznesení sp. zn. 6Co/322/2018, že súd prvej inštancie pri posúdení premlčania správne zohľadnil, že náhrada skutočnej škody a nárok na náhradu ušlého zisku sú dva samostatné na sebe nezávislé nároky, a preto aj túto námietku posudzoval osobitne vo vzťahu k obohm uplatneným nárokom. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že uplatnením nároku na náhradu škody žalobcom v trestnom konaní dňa 11.6.2004 došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby iba vo vzťahu ku skutočnej škode, avšak k prerušeniu plynutia premlčacej doby vo vzťahu k náhrade ušlého zisku nedošlo, pretože tento nárok si žalobca prvýkrát uplatnil až dňa 4.5.2007. Správne preto súd prvej inštancie uzavrel, že nárok na náhradu ušlého zisku bol v tomto konaní uplatnený po márnom uplynutí subjektívnej premlčacej doby a ako taký ho zamietol.

45. Možno súhlasiť aj s úvahou súdu o nedôvodnosti argumentácie žalobcu, že sa objektívne dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá až z trestného rozsudku právoplatného dňa 22.5.2009. Aj odvolací súd má za to, že žalobca si jednoznačne mohol urobiť úsudok o tom, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá už v deň vykonania dražby, ktorý je zhodný s dňom jeho vedomosti o jej vykonaní. Rovnako správne sú úvahy súdu prvej inštancie o tom, že si žalobca uplatňuje ušlý zisk ako zisk pri výlučnej produkcii pre spoločnosť Interro, ktorej výlučne mal brikety dodávať, a to na základe kooperačnej zmluvy uzatvorenej v roku 2003. Žalobca mal v čase začatia exekúcie výrobu pozastavenú a do vykonania dražby ju neobnovil (ani potom), preto všetky okolnosti podstatné pre vyčíslenie ušlého zisku tak boli žalobcovi známe už v čase začatia plynutia premlčacích dôb (v deň dražby), plynutím času sa nemerili, ani nevznikli nové, preto žalobca mohol ušlý zisk vyčísliť a teda aj uplatniť ihneď po vykonaní dražby.

46. Nebolo možné akceptovať námietku žalobcu, že celý svoj nárok na náhradu škody si uplatnil v trestnom konaní dňa 11.6.2004 a dňa 4.5.2007 v trestnom konaní len upresnil už ním uplatnený nárok. V tejto súvislosti odvolací súd opakovane poukazuje na to, že súd v adhéznom konaní rozhoduje o náhrade škody iba v prípade, ak si poškodený nárok na náhradu škody riadne a včas v rámci trestného konania uplatnil. To znamená, že súd nerozhoduje o tejto otázke z vlastnej iniciatívy, z úradnej moci, bez návrhu oprávnenej osoby (R II/1962, R II/1967, R 5/1968). Poškodený musí uplatniť nárok na náhradu škody

takou formou, z ktorej je takéto uplatnenie zrejme a zároveň musí požiadať, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obvinenému povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom. Trestný poriadok v § 46 ods. 3 výslovne upravuje, že poškodený musí uplatniť nárok na náhradu škody najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Ďalšou podmienkou na rozhodnutie o nároku poškodeného v adhéznom konaní je označenie dôvodu, na základe ktorého si poškodený uplatňuje náhradu škody. Zároveň § 46 ods. 3 Trestného poriadku vyžaduje, aby poškodený uviedol výšku uplatneného nároku na náhradu škody. Iba takéto riadne uplatnenie škody v adhéznom konaní môže mať za následok spočívanie premlčacej lehoty.

47. Súd prvej inštancie teda dospel k správne záveru o premlčaní nároku na ušlý zisk.

48. Na rozdiel od vyššie uvedeného nároku na ušlý zisk súd prvej inštancie vo vzťahu k nároku predstavujúcemu skutočnú škodu správne vyhodnotil námietku premlčania ako nedôvodnú, nakoľko túto škodu si žalobca v trestnom konaní uplatnil dňa 11.6.2004, čo spôsobilo prerušenie plynutia premlčacích dôb až do právoplatného skončenia trestného konania, t.j. do 25.2.2009, v dôsledku čoho civilná žaloba bola na súde podaná včas pred márnym uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Vo vzťahu k uvedenému nároku bolo preto potrebné posudzovať splnenie základných podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, a to existenciu škody y príčinnú súvislosť medzi výkon exekučnej činnosti a vzniknutou škodou, kde súd prvej inštancie správne konštatoval, že dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalobcu.

49. Odvolateľ má za to, že existencia škody a príčinná súvislosť medzi tvrdou škodou a exekučnou činnosťou žalovaného vyplýva z toho, že mu žalovaný nedal možnosť zabrániť exekučnej dražbe upovedomením o jej termíne a pred jej uskutočnením zaplatiť vymáhanú pohľadávku, ako aj tým, že huteľné veci vydražil v cene značne podhodenej ich skutočnej cene, v čase konania dražby mu spôsobil priamu škodu. Výška priamej škody na vydražených nehnuteľných veciach bola podľa neho dokázaná znaleckým posudkom č. 307/2004, podľa ktorého skutočná cena dražených huteľných vecí bola 2.744.212,60 Sk oproti čomu exekútor v dražbe dosiahol výťažok len 418.283,- Sk, rozdiel predstavuje sumu 2.325,929,60 Sk (77.206,72 €).

50. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo má za to, že súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k správne záveru, že žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenia o vzniknutej škode a ani jej prípadnú príčinnú súvislosť s výkonom exekučnej činnosti, teda neunesol dôkazné bremeno na preukázanie základných predpokladov pre úspešné uplatnenie zodpovednosti súdneho exekútora za uplatňovanú škodu. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal v preskúmanom rozhodnutí. Odvolací súd vyhodnotil v tejto časti ako správne úvahy súdu prvej inštancie, na základe ktorých dospel k svojim záverom, na ktoré v plnej miere poukazuje a neopakuje ich.

51. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

52. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1,2 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Takýto nárok vznikol úspešnému žalovanému, ktorému však v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

53. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).